

Sygn. akt I C 1531/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant sekr. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2018 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. G.

o zapłatę 8762,05 zł

I. zasądza od pozwanego K. G. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w W. 8762,05 zł (osiem tysięcy siedemset sześćdziesiąt dwa złote 05/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 8093,70 od 19 października 2013 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 1327 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 8 762,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 8 093,70 zł od dnia 19 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu wskazała, że dochodzona pozwem należność powstała na skutek zawarcia w dniu 1 marca 2010 r. przez pozwanego z jej poprzednikiem prawnym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowy kredytu nr (...). Mimo precyzyjnie określonych zasad zwrotu pożyczonej kwoty, pozwany nie wywiązał się z umowy, wobec czego została ona wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela w dniu 4 marca 2011 r. Strona powodowa podała, że wezwała pozwanego do polubownego załatwienia sporu, jednak nie uregulował on należności, która na dzień wniesienia pozwu wynosi 8 762,05 zł, przy czym kwota 4 704,51 zł stanowi zaległą część kapitału, 3 389,19 zł sumę odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wytoczenia powództwa, zaś 668,35 zł - koszty dochodzenia zaległej należności.

Pozwany K. G., w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie w dniu 6 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt (...), wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że nie wie, jaka czynność prawna lub faktyczna z jego udziałem stanowiła podstawę do wydania nakazu zapłaty, bowiem wszystkie znane mu zobowiązania pieniężne regulował systematycznie. Z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, podając, że po dokonaniu cesji wierzytelności na jej rzecz wytoczyła w dniu 18 października 2013 r. powództwo przeciwko pozwanemu, wobec czego został przerwany bieg przedawnienia.

W piśmie procesowym z 21 listopada 2018 r. pozwany zarzucił niewykazanie istnienia wierzytelności w wysokości dochodzonej pozwem, brak legitymacji czynnej po stronie powoda oraz podtrzymał zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany K. G. zawarł w dniu 1 marca 2010 r. z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu na zakup towarów nr (...) na kwotę 4 704,51 zł. Umowa została zawarta do 1 marca 2013 r. z obowiązkiem spłaty należności w 36 miesięcznych ratach, płatnych do dnia 1. każdego miesiąca, począwszy od 1 kwietnia 2010 r. Oprocentowanie nominalne kredytu wynosiło 20% w stosunku rocznym i było stałe w okresie kredytowania, zaś roczna stopa oprocentowania wynosiła 46,75%. W przypadku nieterminowej spłaty raty lub jej części, bank zastrzegł sobie prawo naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne) równych czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy lombardowej NBP.

W ramach przedmiotowej umowy bank uruchomił pozwanemu limit kredytowy, a także otworzył i prowadził rachunek karty kredytowej dla korzystania z limitu kredytowego i rozliczania wykonanych operacji gotówkowych/bezgotówkowych. Ponadto, pozwany poddał się, zgodnie z treścią art. 97 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, egzekucji do kwoty 27 588,48 zł w razie niewywiązywania się z zobowiązań wynikających z postanowień umowy kredytu/limitu, zaś bank mógł wystawić przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny i w terminie 3 lat od daty zakończenia umowy kredytu bądź w okresie 3 lat od daty zamknięcia rachunku dla korzystania z limitu kredytowego wystąpić o nadanie tytułowi klauzuli wykonalności. Pozwany wyraził również zgodę na dokonanie przez bank przelewu wierzytelności wynikających z umowy kredytu/limitu na rzecz osób trzecich, w tym na towarzystwo funduszy inwestycyjnych i na przeniesienie na ich rzecz uprawnień z tytułu zabezpieczenia kredytu tj. przeniesienia praw własności zakupionych towarów.

Dowód: znajdujący się w aktach tut. Sądu o sygn. (...) oryginał umowy kredytu na zakup towarów nr (...) z 01.03.2010 r. – k. 3 - 5

Pozwany nie wywiązał się z postanowień umowy kredytu z 1 marca 2010 r., wobec czego (...) Bank S.A. z siedzibą we W. dokonał jej wypowiedzenia w dniu 23 stycznia 2011 r. z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia, informując, że po jego upływie cała należność z tytułu udzielonego kredytu stanie się wymagalna.

W związku z wymagalnym zobowiązaniem pozwanego na łączną kwotę 6 120,48 zł pierwotny wierzyciel wystawił w dniu 29 marca 2011 r. bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanemu. Postanowieniem z dnia 22 maja 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. (...) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kłodzku nadał w/w tytułowi klauzulę wykonalności na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. - następcy prawnego (...) Banku S.A. z siedzibą we W..

Dowód: znajdujące się w aktach tut. Sądu o sygn. (...):

- bankowy tytuł egzekucyjny z 29.03.2011 r. – k. 2

- wypowiedzenie umowy z 23.01.2011 r. – k. 6

- postanowienie z 22.05.2012 r. o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu – k. 20

W dniu 28 maja 2013 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, w skład której wchodziła wierzytelność wynikająca z umowy kredytu zawartej w dniu 1 marca 2010 r. przez (...) Bank S.A. i pozwanego. Pismem z 12 września 2013 r. pozwany został zawiadomiony o dokonaniu cesji oraz o wysokości zadłużenia, które na dzień 9 kwietnia 2013 r. wyniosło 8 524,12 zł.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z 28.05.2013 r. wraz z wyciągiem z załącznika – k. 39 - 43

- zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności z 12.09.2013 r. – k. 31

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, że w dniu 1 marca 2010 r. pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu na zakup towarów na kwotę 4 704,51 zł, zobowiązując się do jej ratalnej spłaty wraz z odsetkami do dnia 1 marca 2013 r. Pozwany nie wywiązał się z postanowień umowy, wobec czego pismem z dnia 23 stycznia 2011 r. została ona skutecznie wypowiedziana, a przeciwko pozwanemu bank wystawił w dniu 29 marca 2011 r. bankowy tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z dnia 22 maja 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt (...) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kłodzku nadał w/w tytułowi klauzulę wykonalności na rzecz następcy prawnego dotychczasowego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., który w dniu 28 maja 2013 r. sprzedał przysługującą mu wierzytelność stronie powodowej.

Pozwany, wbrew twierdzeniom dotyczącym spłaty zadłużenia oraz braku legitymacji strony powodowej do dochodzenia należności niniejszym pozwem, nie przedstawił żadnych dowodów na ich poparcie, nie czyniąc tym samym obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut pozwanego w kwestii przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Niewątpliwym jest, że roszczenie wynikające z umowy kredytu na zakup towarów zawartej 1 marca 2010 r. jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank podlega 3 - letniemu terminowi przedawnienia. W związku z tym należało ustalić, kiedy stało się ono wymagalne, a w konsekwencji, od jakiej daty rozpoczął swój bieg termin przedawnienia i czy doszło do jego przerwania.

Art. 120 § 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Natomiast w myśl przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy (...) wynika, że należność pozwanego z tytułu umowy kredytu stała się wymagalna w 2011 r., na skutek wypowiedzenia przedmiotowej umowy przez (...) Bank S.A. w dniu 23 stycznia 2011 r. Czynności strony powodowej mające na celu dochodzenie zadłużenia pozwanego zostały natomiast podjęte 18 października 2013 r., wszak w tym dniu został wniesiony pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie.

W świetle powyższego, nie sposób uznać, by doszło do przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, skoro wniesienie powództwa spowodowało przerwanie jego biegu.

W ocenie Sądu, strona powodowa oprócz zasadności roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem, wykazała również jej wysokość. Umowa z 1 marca 2010 r. w sposób precyzyjny i szczegółowy określała zasady spłaty pożyczonej kwoty oraz należnych odsetek, które nie naruszają obowiązujących w tym przedmiocie przepisów. Pozwany nie uiścił ani jednej raty kredytu, wobec czego zobowiązany był do spłaty całego kapitału wraz z należnościami ubocznymi i kosztami windykacji, które na dzień wytoczenia powództwa wyniosły łącznie 8 762,05 zł.

O odsetkach ustawowych należnych od kwoty 8 093,70 zł Sąd orzekł zgodnie z żądaniem strony powodowej zawartym w pozwie, uznając, że nie uchybiają one przepisom art. 455 k.c. i 481 k.c.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd kierował się treścią art. 98 k.p.c. zasądzając je w całości od pozwanego jako przegrywającego proces. Na koszty poniesione przez stronę powodową składają się: opłata sądowa od pozwu – 110 zł, koszty zastępstwa procesowego – 1 200 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 j.t. ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.